Sal olnud jällegi hea ünn. Juba siplenud mitu jänest weel wümist korda ta kaelkotis, kui jällegi kauast trummi pärna kulda olnud, aga palju waljumalt kui endistel öhtatel. Ei ones füsgi kohkunud. Äkiste lendanud hana kaan pauku des pealt ära ja wälja wolanud lugema kuts jänesid. Kindral kohkunud ära, pistnud jussuma.

Koju jõudes läenud ta kohe haigeks ja kaks päewa päraft olnud ta surnud. ——..

Austatud herra!

Siin on nüüd ka kõik jutuwarandus, mis mul oma poolt wõimalik korjata oli. Kui Teie neist mõne reakesegi leiate, mis Teil weel teadmata on, oleks minu pisukene kirjutuse waew täieste tasutud.

Austusega jään Teie

Hermann Nigul.

Uusmaallas.

Wiljandi kihelkonnast. Saatnud Jaan Sihver. (IX).

1. Üks jutt mis sõna õige ei ole. Saadud $18\frac{8}{IV}89$.

Wanal ajal olnud ühel isal kolm poega, ühe nime Jaan, teine Joan, kolmas Jaanike. Isa olnud nad mõistlikult kasuatanud, et nad päraft kõma surma rahuliste elanud.

Ühek ühsal päwal läinud poisid wälja kuusima ja wõtnud igaüks kepi-kätte. Jaanike pistnud weel ma kõrwe taspe wõõ wahele. Kõndides jaanud naad ühe järwe ääre, kus paiju luike wee pääl ujunud. Nad tahtnud neid kätte saada, hakanud pildama, Jaan wõisanud kõige esiti oma koorisud puust kepiga, see läinud kangelt mõõda; Joan wõisanud oma ilma koorata puust kepitja, see läinud kohalt mõõda; Jaanike wõisanud mõnepuust kepiga, see läinud kõrgeft mõõda. Wõimaks tõmmanud Jaanike kõrwe wõõlt ja wõisanud sellega kolm laika surmuks; aga kõrwes jäänud weepaale, wars läinud põhja. Aga nad ei olnud luike kuidagi wõisi kätte saanud, sellepäraft acanud järwe äärt käis, tahtnud wett ära poltada, aga ei ole meestel tuld olnud. Nad näinud metsast suitsu; Jaan läinud kõige esiti sinna tuld otma, kui ta läi saanud, näinud ühte koludad wanamees raud orgiga haljaft ümbkud ümber segawa. Ja küsinud tuld wanamehe käest, see ütelnud: aga mulle kolm juttu mis sõna õige ei ole, siis saad tuld, kui sa ei aga, siis tõmban oma sull jutta nahka selgaft ära ja tuld sa ei saa. Jaan ei ole mõistnud jutta acada, wanamees tõmmanud tükinahka tal selgaft ära ja ta läinud ilma tuleta ära, aga ütelnud teistele selleft midagi, mis tal oli juhtunud. Siis läinud Joan oma korda tuld otsma, sellega tehtud nüsamnuti ja tulnud ilma tuleta teiste juure. Wõimaks läinud Jaanike sinna ja küsinud tuli; Wanamees käskinud neid nimmetud juttusid aada. Jaanike ütelnud wanamehele; aga kui sina ütled et see on wale, siis tahanmina sinul kaesta nahka selgaft ära tõmmata ja tuli on minu. Wanamees käskinud rääkida; Jaanike rääkinud. Minu isa läre taga koplis kaenes üks pikk paju lemmelgas, ma wõtsin ja tassin sellega nõupaiju kõhusid ja sõõgu maka, sain